

Kedves Magyar Bírák, Ügyészek, Ügyvédek, Jogász Kollégák!

Magyarország válaszút előtt áll. Ha a magyar emberek méltóságának, emberi jogainak sárba taposása, s az ország kifosztása így folytatódik, menthetetlenül egy harmadik világbeli nyomorúságos gyarmat sorsára jut a hazánk. Ha az ország sorsa iránt felelősséget érzők összefognak, és változást követelnek, sőt változtatnak, akkor minden bizonnyal visszafordulhatunk a lejtőn, s független, európai demokratikus ország lehetünk, ahol az emberek méltóságban és jólétben élhetnek s saját hazájuk sorsának nemcsak elszenvedői, hanem alakítói lehetnek. Alattvalók helyett állampolgárok.

Nekünk jogászoknak különös felelősségünk van abban, hogy melyik út és melyik jövőkép vár országunkra és nemzetünkre. Döntéseinkkel nem a hatalom szolgálói és kiszolgálói vagyunk, hanem az emberi jogok, a jogállamiság és a demokrácia őrzői, az ország és az embertársaink sorsának kovácsai. Minden egyes munkanapunkon tisztában kell lennünk ezzel a felelősséggel, ennek minden nehézségével, terhével és szépségével is. A Magyarország sorsáért, az emberi méltóságért és az emberi jogokért felelősséget érző jogász kollégáknak össze kell fogniuk, szakmailag, erkölcsileg, emberileg erősíteniük és támogatnunk kell egymást. Csak így tudunk ellenállni a ránk nehezedő rettenetes nyomásnak, amely az ország kifosztásától az ellenzék kriminalizálásáig, bűnözővé nyilvánításáig számos csúfos területen a jogászok „együttműködését” követelné meg. Egyedül, magányosan nagyon nehéz vívni a „jó harcot”. Sokszor magunk is kételkedünk abban, hogy kell-e, szabad-e, érdemes-e. Igen! Kell, szabad és érdemes. Nemet kell mondanunk, amikor törvénysértő, erkölcstelen, a hivatásunkkal összeegyeztethetetlen döntéseket kellene hoznunk – dolgozzunk akár az igazságszolgáltatásban, akár rendőrségen, akár a gazdaság világában, az igazgatásban vagy bármely más területen. Fel kell emelnünk a szavunkat, amikor azt látjuk, hogy a jog

eszközeivel próbálják eltaposni az emberi méltóságot, az emberi jogokat - például önkényes őrizetbevétellel, koncepciós büntetőeljárásokkal, ellenzékiekkel szembeni aránytalan súlyú büntetésekkel - vagy éppen kifosztani az országot – például piszkos privatizációs szerződésekkel, korrupcióval. Csak összefogva, egymást támogatva, szakmai és etikai meggyőződésünkben egymást erősítve tudjuk megvédeni a jogállamiságot, a demokráciát. (Ne felejtjük el: a diktatúrák általában nem egyik napról a másikra, derült égből villámcsapásként alakultak ki, hanem tengernyi olyan egyedi döntés, határozat követte ki útjukat, amelyeket emberek, többnyire sajnos jogászok hoztak meg. Magyarország ma megszállás alatt áll ugyan, de nem fegyveres megszállás alatt. Nem idegen ország tankjainak árnyékában kell döntéseket hoznunk. Emlékezzünk: ez a MI ORSZÁGUNK. Akadályozzuk minden lehetséges eszközzel, hogy Magyarországon diktatúra legyen!) Alakítsuk meg tehát a magunk szakmai „polgári köreit”, ülünk össze egy-egy szakmai vagy etikai kérdés megbeszélésére, esetelemzésre, nézzük meg egy-egy jogeset vagy a sajtót, a közéletet foglalkoztató szituáció kapcsán, milyen döntés, milyen megoldás van összhangban a jogszabályokkal, az alkotmányos elvekkel, az emberi méltóság és az emberi jogok igényeivel s ezzel párhuzamosan Magyarország érdekeivel.

Kérem különösen az Ügyvéd kollégákat, hogy akár a politikai jogok megsértésének áldozatairól (például bebörtönzött tüntetők) akár a gazdasági gyarmatosítás áldozatairól (például „kirúgott” munkavállalók, tönkretett kisvállalkozók) van szó, álljanak a jogfosztott magyar emberek mellé, s adják vissza hitüket, reményüket a jogban és az igazságban. Az ilyen ügyekben képviseletet, védelmet ellátó kollégákat támogassuk mindannyian szakmai tanáccsal, lélekerősítő beszélgetésekkel. Egy-egy sorsfordító, precedens értékű ügy, jogeset kapcsán alakítsunk szakmai műhelyeket, munkacsoportokat, hogy erőteljesebben, sikeresebben léphessünk fel az igazság érdekében, s nem mellékesen azért is, hogy az igazságért harcoló kollégákat ne érhesse megfélemlítés, vagy egzisztenciális hátrány. Amikor csak lehet, nyíltan is álljunk ki egymásért!

Kérek minden jogász kollégát, hogy ismerkedjen meg a Nemzeti Jogvédő Alapítvány tevékenységével (www.nja.hu) és aki csak teheti, csatlakozzon az általuk működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédekéhez. A nemzeti érzelmű, nemzeti szellemiségű jogvédő munka számos területén lehet itt munkát vállalni, hasonló gondolkodású kollégákra lelteni, tapasztalatokat cserélni, Magyarország sorsát, jövőjét meghatározó ügyeket sikerre vinni. Aki – bármilyen oknál fogva – ezt nem teheti meg, támogassa más önkéntes munkával vagy pénzzel ezt a kiemelkedően fontos jogvédő szervezetet.

Manapság, amikor a 2006. őszi tömeges rendőri brutalitást, önkényes bebörtönzéseket, kínzásokat és koncepciós büntetőeljárásokat követően ismét a szabadságjogok erőteljes korlátozására irányuló törekvéseket látunk, különösen kiemelkedő szerepe van a bíróknak, ügyészeknek, ügyvédeknek. A hatalom - elővéve, leporolva az ötvenes évek eszköztárát -

ismét az ellenzék összeverésével, bebörtönzésével, megkínzásával és koncepciós eljárások százainak megindításával próbálta megfélemlíteni Magyarországot. A két évvel ezelőtti véres őszi egyszerre tapasztalhattuk meg az igazságszolgáltatás megszegését, befeketítését és legszebb diadalát. Szakmánk, hivatásunk legsötétebb szégyenfoltjait és legfelelőbb, legszebb oldalait ismerhettük meg. Világossá vált, hogy a jog az elnyomás és a szabadság eszköze egyaránt lehet. Jogászok állították bíróság elé, jogászok börtönözték be, jogászok félemlítették meg azt a sokszáz összevert, megkínzott ellenzékit, akit aztán jogászok szabadítottak ki, jogászok állítottak talpra, jogászok védtek meg a gyalázatos koncepciós perek folytatásától.

A hatalom aljas célja nem teljesült. Nem sikerült megfélemlíteni a magyar embereket, a hazugságkormány lemondását követelő, a gyarmati sorba taszításunkat megakadályozni igyekvő ellenzéket. A megkínzott, megalázott áldozatok bátorsága, s számos jogász kollégánk tisztessége megakadályozta, hogy huzamos időre visszatérjen, állandóvá váljon a sztálinista rettegés, a csengőfrász, a tömegbelövetés, a jognak az aljas célokra, a koncepciós eljárásokra, önkényes bebörtönzésekre való felhasználása. Mindez visszatért, de csak egy viszonylag rövid – az áldozatoknak persze így is végtelen hosszúságú – időre. S persze nem szabad elfelejtenünk, hogy az áldozatok közül többen ma is koncepciós eljárások alatt állnak. Így például az október 23-án cukorbeteg unokájához a kórházba igyekvő, rendőrök által bántalmazott majd fogságbavetett iparművésznő, a „Szupernagyi”; vagy a véres hétfőn az Alkotmány utcánál nemzeti színű zászlóval a hátán a rendőröket messze maga mögé utasítva futó, s így a hatalmat szimbolikusan porig alázó négygyermekes tanárember, Gőbl György, a soproni ellenállás egyik vezetője. A tragédia tehát nem elfelejthető és nem elfelejtendő, de az aljas terv mégsem sikerült.

Az ellenállás folytatódott, a szemkilövések és a rendőrség legdurvább jogsértései viszont megszűntek. Leálltak, többségükben megszüntetésre kerültek a tömeges koncepciós eljárások.

Most azonban mintha új lendületet kapott volna a hatalom. Teljes gőzzel indult be a „fasisztázás”, „antiszemitázás”, „csőcselékezés”, a „bűnös nemzet” koncepciójának újrafelfedezése, az egész magyar nép besározása a nemzetközi sajtóban, a nemzetközi szervezetek, fórumok előtt. S a „fasisztákat” persze lehet, sőt kötelező meghurcolni, tömegoszlatás címén körbekeríteni, majd fogdába zárni, szabad rács mögé kerülésüket s ott tartásukat követelni. Szabad a fasiszta csőcseléket – vagyis minket, nemzeti érzelműeket, az ember-központú Magyarországra vágyókat, ellenzékieket, a hazugságkormány leváltását követelőket – „keményebb intézkedésekkel” fenyegetni. A „keményebb intézkedések” egyfelől a folyamatos „nadrágszíjmeghúzások”, másfelől az ez ellen s az országromboló rablóbanda ellen tiltakozókkal szembeni újabb koncepciós eljárások kilátásba helyezését jelentik.

A „fejlett világ” erre persze vevő. Ugyanazok, akik tétlenül nézik a világ nagy részének

leírhatatlan nyomorát, naponta gyerekek ezreinek éhhalálát, a szenvedést nemcsak a távoli Afrikában, hanem akár a közeli Magyarország egyes falvaiban, nos ugyanők egy emberként háborodnak fel, ha antiszemitizmusról, rasszizmusról, homofóbiáról hallanak. Szemük sem rebben, ha egy EU tagállamban, Magyarországon a rendőrség a legnagyobb ellenzéki párt ünnepi megemlékezésén tizennégy embert lő szembe, de kiabálnak, ha ezek után az utcán a szemkilövető kormánypárti politikusokkal együtt masírozó, Jézus Krisztust, a Bibliát, a papságot gúnyoló kétszáz főnyi meleg- felvonuló felé egyesek tojástart dobnak – anélkül egyébként, hogy bárkinek a haja szála görbülne. Kétségbe vonva az eljáró ügyészek és elsőfokú bírók hitelességét, számos ügyészségi és bírósági vezető követeli, hogy a tojástartdobás ne csupán szabálysértésnek, hanem főbenjáró bűnnek, többéves szabadságvesztéssel büntetendő erőszakos bűncselekménynek minősüljön. A kormányellenes tüntetőket pedig minden további nélkül „lefaszíttazzák”, a gyarmati sorba taszításunkkal szembeszállókat „le-antiszemitázzák”. Szorgos munka folyik a jogalkotásban a „gyűlöletbeszéd” betiltására, tág teret adva a véleménynyilvánítási szabadság korlátozásának. A gyűlekezési jog korlátozása úgy tűnik néhány kollégánk szíve-vágya. A Magyar Gárda feloszlata iránti perben soronkívüliséget követel ugyanaz az ügyészségi vezető, aki egyetlen szót nem szólt a 2006. őszi tömeges hatalmi bűncselekményekkel összefüggésben. Szima Judit, a Tettrekész Magyar Rendőrök Szakszervezetének vezetője szintén büntetőeljárás alatt áll, bűjtogatás vádjával, egyebek mellett azért, mert felkérte rendőr kollégáit, hogy többé ne löjjenek a tömegbe, tagadják meg a bűncselekményt megvalósító parancsot. A kommunizmus szótárából előkerült a „jogi csűrés-csavarás” kifejezés, amelyet meglepetésemre jogász kollégák is használnak. A „jogi csűrés-csavarás” nem más, mint a jogállamiság, a jog uralma, amelyet felesleges luxusnak állítanak be. Az, hogy egy egyesületet feloszlatni, egy tüntetést megtiltani, egy embert megbüntetni kizárólag az irányadó jogszabályok keretei között lehet, s hogy ezen jogszabályokat ismertetni, értelmezni, a döntéseket indokolni kell, látható idegességgel tölti el azokat, akik mindezek helyett a „régis szép időköt” idéző önkény hívei. („Tuszkoljuk be egy fekete autótba, tegyük be a húsdarálóba, minek itt annyit jogászcodni?”....)

Magyarország válsághelyzetben van. Ennek része az emberi jogok válságos állapota. Mint azt annak idején az egyetemen megtanultuk, az emberi jogok legalább két nagy csoportra oszthatóak. Az egyik csoportba a gazdasági, szociális, kulturális jogok tartoznak, a másikba a polgári és politikai (szabadság) jogok.

Ma Magyarországon az emberi jogok mindkét fő területén olyan a helyzet, amely nem egy Európai Unió tagállamra, hanem harmadik világbeli, nyomorúságos gyarmatra vall. A krízis egyik fő eleme, hogy nem érvényesül az állampolgárok azon kollektív joga, amelyet a nemzet önrendelkezési jogának szoktunk nevezni, s amelynek lényege, hogy egy ország lakosai, honpolgárai saját maguk határozhatják meg országuk sorsát, maga a nemzet döntheti el, hogy milyen értékrend mentén, milyen irányba, milyen fejlődési úton kíván haladni.

Ma Magyarországon az emberek úgy érzik, semmiféle „ráhatásuk” nincs arra, hogy milyen irányba megy az ország, milyen értékrend érvényesül, hogyan formálódik a gazdaság, a munka világa, a magyar föld helyzete, a vidék, a falvak sorsa, a nemzeti vagyion kiárúsítása

vagy megőrzése, az oktatás jövője...tehát összességében az országunk, a Hazánk sorsa. Jogászként világosan kell látnunk, hogyan kapcsolódik össze a polgári és politikai jogok korlátozása, elnyomása és az emberi jogok másik fő területének „formálása”, a gazdasági, szociális, kulturális jogok olyan alakítása, amely a harmadik világ, illetve a legnyomorultabb országok, modernkori gyarmatok sorsára juttatja Magyarországot. A polgári és politikai jogokat, azaz a véleménynyilvánítás szabadságát, a szólásszabadságot, a gyülekezési és egyesülési jogot azért kívánja a hatalom minden lehetséges eszközzel korlátozni, hogy lehetetlenné tegye az ellenállást a nemzeti önrendelkezési jogot, függetlenséget, emberi méltóságot és szociális, gazdasági, kulturális jogokat követelők számára. Azért kell betiltani a tüntetéseket, azért kell összeverni és bebörtönözni a demonstrálókat, azért kell felosztatni a nevében és szellemében is Magyar egyesületet, azért kell utcaseprésre ítélni az elcsalt választás szavazócéduláinak újraszámlálását követelő hazafit, s azért kell lefasisztázni a fél országot, hogy ily módon lehetetlenné tegyék a nemzeti ellenállást, azt, hogy sorsunkat saját kezünkbe vegyük. Cél és eszköz viszonyban áll tehát egymással Magyarország kiszolgáltatott gyarmattá tétele és a polgári-politikai szabadságjogok erőteljes korlátozására törekvés, s ezzel az emberek megfélemlítése, elhallgattatása. „Aki utcára megy, tüntet, kiabál, csúnya véleményt nyilvánít, különösen ha a sokezer fős tömegből néhányan kukákat borogatnak vagy megrongálnak valamit, számíton arra, hogy börtönbe kerül! Maradjatok otthon, tőrjétek csöndben a hazudozást, a csalásokat, az országotok kiárusítását, dolgozzatok fillérekért a multiknak és tologassátok a kosaratokat a bevásárlóközpontban! Legyetek jó gyerekek!” – körülbelül ez az üzenet. Mi jogászok ehhez a folyamathoz nem nyújthatunk segítő kezet. Világosan kell látnunk az összefüggéseket és azt, hogy ebben a válsághelyzetben hivatásbeli kötelezettségünk, hogy minden egyes döntésünkkel az emberi jogok minél teljesebb érvényrejutását, a demokrácia és a jogállamiság védelmét biztosítsuk.

Ellent kell állnunk annak a sztálinista típusú érvelésnek, amely újra népszerűvé kezd válni egyes jogászi körökben, s amelynek lényege, hogy az emberi jogok, különösen a polgári és politikai jogok gyakorlását valamiféle felesleges, sőt veszedelmes dolognak állítják be. Egyes kollégák úgy tűnik, nosztalgiautazáson vesznek részt. Ne legyünk útitársuk! Úgy látszik, ők elfelejtik, vagy el szeretnék felejtetni, hogy az emberi jogok kommunista felfogása és demokratikus felfogása között alapvető különbség van. A kommunizmusban az Alkotmány, a Büntető törvénykönyv is úgy rendelkezett, hogy az emberi jogok, így például a véleménynyilvánítási szabadság gyakorlása addig tarthat, amíg az a fennálló rendszer érdekeit nem veszélyezteti. Újra és újra emlékeztetni kell a hatalmon lévőket – akik KISZ és párttitkárokként ebben a felfogásban szocializálódtak s úgy tűnik, gondolkodásuk változatlan, nem fogják fel a különbség lényegét – és hasonló szellemű jogász kollégáinkat, hogy az emberi jogok mai felfogása, értelme ettől eltérő! Pontosan ez a rendszerváltás egyik lényege. Ez a különbség a szabadság és a szolid diktatúra között.

A demokratikus felfogásban az emberi jogok egyik célja, rendeltetése pontosan a mindenkori hatalom kérdőrevonása, erőteljes kritikájának lehetősége, a szükséges változások kieszközlése, az elnyomással szembeni ellenállás, az elnyomókkal szembeni fellépés. Az,

hogy az ember –veleszületett méltóságából következően – alakítójává, résztvevőjévé válhasson az őt körülvevő világ, elsősorban hazája sorsának. Azt, hogy mi az értékes és mi a szennyes, azt ma már nem a Párt mondja meg, hanem nyilvános, sokszor hangos viták során a felnőtt emberek maguk döntenek el. Nem lehet elhallgattatni a hatalom számára nem kedves véleményt, feloszlatni a tüntetést vagy az egyesületet „csak úgy”. Ehhez bizony indokra van szükség, s az indokok köre igen korlátozott. Nem kerülhető meg a „jogi csűrés csavarás”. S nekünk, tisztességes jogászoknak ez utóbbihoz, a „jogi csűrés-csavaráshoz”, másnéven a jogállamisághoz, a jog uralmához és nem ennek ellentétéhez, az önkényhez kell asszisztálnunk.

Világossá kell tennünk a velünk vitázók és a döntéseink címzettjei számára, hogy a demokrácia bizonyos áldozatokkal és bizonyos kellemetlenségekkel is jár. A gyülekezési jog velejárója például, hogy a tüntetők hangosak lehetnek, a sokezer tömegben lehetnek kisebb rongálásokat megvalósító csoportok, elhangozhatnak olyan kijelentések, rigmusok, amelyek egyesek fülét vagy érzékenységét bántják – mindez azonban nem valamiféle „ördögtől való”, veszedelmes gaztett. A véleménynyilvánítási szabadsággal, az emberi jogok gyakorlásával együttjár, hogy az olykor sokkol, felháborodást kelt egyesekben. Pontosan az a célja ugyanis, hogy feltűnést keltsen, felhívja a figyelmet valamire, változást sürgessen. Az emberi jogok pontosan akkor szorulnak VÉDELEMRE, amikor azokat kétségbe vonják, megkérdőjelezzik. Ha egy csoport azzal állna ki a Parlament elé, hogy „Nagyon szeretjük a miniszterelnököt és nagyon elégedettek vagyunk a kormánnyal” – nem lenne szükség arra, hogy a hatalomtól ezeket az embereket megvédjük, hogy biztosítsuk jogukat e kijelentésekhez. Ezért aligha akarják összeverni, bebörtönözni, megbüntetni őket. Az emberi jogok nem erről a helyzetről szólnak. Akkor van szükség védelemre, a véleménynyilvánítási szabadság, a gyülekezési jog védelmére, ha az emberek azt skandalizálják, hogy „Gyurcsány takarodj, vidd az összes haverod!”, „Táncolj Feri, búcsúbuli!”, „Vesszen a kormány!” – vagy hasonlók. Ezek ugyanis azok a kifejezések, amelyek a fennálló hatalmat és támogatóikat sokkolják, felháborítják, s ilyenkor éreznek zsigeri vágyat a vélemény elfojtására, a velejáró gyülekezési jog korlátozására. Nem szorul védelemre az egyesülési jog, amikor emberek azért állnak össze, hogy mondjuk „Szép jövőnk a globális gazdaságban” vagy „Élvezd az EU tagság örömeit!” elnevezéssel a hatalom érdekeivel összhangban álló, a fennálló rendet, status quo-t támogató tevékenységet végezzenek. Akkor van szükség az egyesülési jog, mint emberi jog VÉDELMÉRE, amikor a status quo-n változtatni kívánók szembemennek a hatalom érdekeivel, mert például kifejezetten MAGYAR hagyományokat ápolnak, a magyar szellemiséget és kultúrát kívánják terjeszteni, erősíteni s magyar szimbolumokat használnak, mint mondjuk az Árpád-házi zászló vagy a Turul-madár. Lehet, hogy ez utóbbi jelképek egyes emberekből viszolygást, netán félelmet váltanak ki. Együttérezhetünk velük. Jogállamban azonban ez nem ok, nem indok arra, hogy ezeket a szimbolumokat leromboljuk, használatukat önkényesen megtiltsuk, a jelképeket viselő egyesületeket feloszlassuk, az ilyen jelképeket használó demonstrálókat „fasisztáknak” titulálva szétkergessük illetve bebörtönözzük. Mások ugyanis másféle jelképektől viszolyognak, mert számukra azok idéznek rettenetes emlékeket. Mindig lesz olyan jelkép, mindig lesz olyan jelszó, kijelentés, gondolat, vélemény, amely egyeseket zavar. Nem lehet önkényesen válogatni abban, hogy a hatalom kinek az izlését kívánja kiszolgálni, előnyben részesíteni másokéval szemben. S persze minél több jelképet, jelszót,

gondolatot, véleményt „betiltunk”, annál inkább kiüresedik az emberi jogok és a demokrácia fogalma. A végén ottmarad a nagy semmi. Illetve a szabadság helyett a szolgaság, demokrácia helyett a diktatúra.

Az országot irányító politikai és gazdasági hatalmi erők célja, „útiránya” világos: a nemzeti vagyon kiárusítása, a magyar érdekek helyett külföldi, globális, multinacionális érdekek szolgálata, az ember-központú döntések helyett a pénz és profit-központú döntések kizárólagossága. (Nem azt kérdezik: „mi a jó az embereknek?” hanem azt kérdezik: „Mi hoz több pénzt, több profitot, bármi áron?”) Ennek következtében nap, mint nap szembesülünk a gazdasági-szociális-kulturális jogok, mint emberi jogok megsemmisülésével. A vállalkozáshoz való jog, amelyet már Kossuthék is kiemelkedő fontosságú emberi jogként kezeltek, folyamatosan súlyos sérelmet szenved. A hatalmon lévők olyan jogszabályi környezetet teremtettek és olyan intézkedéseket hoztak, amelyek kifejezetten a „multikat”, a külföldieket részesítik előnyben a magyar kis és középvállalkozókkal szemben. A munkavállalói jogok helyzete szintén siralmas.

„Legyetek tehát állhatatosak, és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját...” Szent Pál levele a Galatáknak, 5.1.

Legyen sok örömük szép hivatásunkban! Isten Áldja Önöket, Isten óvja és vezesse Magyarországot!

Szeretettel:

Morvai Krisztina

[kép: renjith krishnan / FreeDigitalPhotos.net](#)